

La Veu d'Inca

REDACCIO I ADMINISTRACIO
Murta, 5.--INCA.

Any I

SETMANARI POPULAR
INCA 1 MAIG 1915

Núm. 18

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

¿Un poble que's mor?

CAUSES I EFECTES

Prometiem an el derré article que diríem qualche cosa sobre les causes de la despoblació de França, perquè això mos donaria llum per conèixer milló la transcendència dels seus efectes i entendre com en veritat porien di els mateixos francesos que *la França se mor*. Cumplim idò la nostra promesa.

Se diu generalment que sa *pobresa* és sa primera causa de sa despoblació d'un país cualsevol: que una terra pobre no pot ésser mai una terra molt poblada. I això, que pareix que ha d'ésser tan ver, no ho és més que fins a un cert punt. Perque cuantre aqueixa doctrina hi ha el fet indiscutible de que a molts de llocs, i salvades excepcions ben honroses per cert, les famílies pobres son generalment més numeroses que les riques, i de consiguient no resulta que la pobresa i la població estiguen tan baraiades com pareix.

Però sia d'això lo que sia, és ben cert que no pot ésser sa *pobresa* sa causa de sa despoblació de França, ja que França és una de ses terres mes riques del món, i a on els habitants viuen amb mes comoditats i mes be.

Sa pobresa idò no mos pot explicar sa despoblació.

Tampoc no se pot atribuir a cap de ses causes naturals que solen influir en això, com el que sia un país mal sà, o de clima molt rigurós; perque en general el clima de França és templat i sà.

Es precis idò crecà sa causa en qualche cosa que no dependeix de la terra francesa, sino dels homos que hi habiten; que no dependeix de les coses, sino de les persones.

I lo primer de tot hem de notar com a causa de *despoblació* el *divorci*, que se propaga dins França com una calamitat espantosa. ¿Es posible que tenguen interés en formar famílies acabades aquells esposos que están dispostos a separar-se per un no res? ¿Quin ideal ha d'ésser per ningú contreure un ma-

trimoni que se desfà a sa primera encontrada o dificultat que's presenta?

I a França els divorcis l'any 1905 foren 10.000; l'any 1906 foren 10.500; l'any 1907 foren 11.000; i aixi poc mes o manco van augmentant, de manera que a l'hora d'are els divorcis d'un any tot sol no baixen de *tretze mil*.

Vat-aquí sa primera causa dels pocs naxaments a França.

Junta amb aquesta n'hi ha un altre i és el *descens de la nupcialitat*; o sia que de cada any baixa el número dels que se casen, i de cada any son més els *mal casadisos* o fadrins veis, que defugen el matrimoni.

Es bo de veure que fogir del amor sà de la família, no es camí per augmentar la població, sino per disminuir-la; al mateix temps que s'augmenten i creixen tots els mals vicis.

I aquesta es la segona causa.

An aqueixes dues se n'hi afegeix un altre que va sempre amb elles, i és sa *corrupció* de ses costums. Aquesta corrupció que per una part dona lloc als *naxaments il·legítims* i al augment d'*exposits*, i per altre part retreu ferm del matrimoni. I la natalitat l·legítima que's la font clara i saludable d'ont procedeix la vida dels pobles, se va estrocat a poc a poc, i brollen en lloc d'ella mesquins aubellons d'aigos brutes i mal sanes en forma de natalitat il·legítima.

Com és possible que per aquest camí augmenti mai d'un modo serio la població d'un Estat? I axi son les coses a França.

Naturalment que la *prostitució* representa tota sola un mal tant gros com tots aqueixes altres qu'hem dit antes: i vé a resumir-los tots perque les fomenta, el mateix temps que també ells favoreixen l'augment de la prostitució.

I quin sia a França l'estat de coses respecte d'aqueix punt no importa dir-ho; espanta llegir ses cifres de ses estadístiques i aborrna el pensar que si els números diuen ve, a París, i a moltes ciutats franceses el número de dones estraviades passa del deu per cent....!

Derrera sa prostitució hi hem d'afegir amb una sola paraula un altre cosa gravíssima, cercant-li el nom menos ofensiu possible; i és sa mortalitat d'infans abans de neixer: que s'esten escandalosament. Però d'això no'n porrem parlar.

Además de totes aqueixes causes de despoblació n'hi ha un altre encare: mes humana, si se vol; menos repugnant a la sensibilitat, però no menos criminal devant Deu, ni menos perjudicial a la patria.

Es la práctica de les absurdes teories de'n Maltus relatives al número de fills, seguida per bona part de famílies franceses, amb gravíssima ofensa de Deu i desastroses conseqüències per França.

Però el desig de pler enloqueix; l'afany de divertir-se, d'anar d'espectacles, de brillar i de gosar amb completa despreocupació, tapa la vista a molts d'esposos i a no poques esposes.....i com per això els infants fan nosa, passa lo que passa.

Perque és ben precis tenir-ho en compta: devall tots aqueixes motius i causes que hem anomenades, n'hi ha una de general que és l'*Edonisme*, o sia aquella escola, i casi diré religió modernista, que sostén que l'unic ideal de s'homo és el *pler*.

Gosar, sia com sia; afartarse de plers de cualsevol casta; passar per demunt tot i trepitjar-ho tot con tal d'obtenir el pler que's proposen, sense cap classe de mirament en res ni per res: vat-aquí tota l'aspiració dels edonistes.

I partint d'aqueix principis ¿quines han d'ésser les conseqüències?

I encare que la corrupció és de per tot, i els vicis també, l'edoisme propiament dit és la nota carecterística especial de las costums franceses.

I allà ont l'edonisme domina, la població per forza disminueix i baixa; i axò és precisament lo que succeix a França.

Per estudià com cal els efectes d'aquest orde de coses, i d'aquesta des-

població, mos heurem d'allargar un poc, i per axò en farem un altre article. Però no hem d'acabar sense fer a saber, que tot lo que deim de França, no ho diriem ni escriuriem are, si no fos per lo molt que mos ensenya i atany a noltros.

FR P. J. C.

MES DE LES FLORS

Escoltàu lo que vos diu
l'Hermosa de les hermoses:

—A mon roseret veniu,
veniu a cullirhi roses.
Rosades les trobarèu
de les llàgrimes que ploro,
veyent lluny del roser meu
a mos fills que tant anyoro.

Les dolces olors
de totes les flòrs
dins un encenser aplegar voldria,
sols per encensar
vostre hermós altar,
de dia y de nit,
aquest maig florit,
oh verge María

J. VERDAGUER.

HUELGAS Y HUELGUISTAS

Todavía hoy (30 de Abril) no está solucionada la huelga de carpinteros, comenzada hácia el 10 de Enero, y que de consiguiente lleva casi cuatro meses de duración.

Nadie sabe aún cuando terminará; pues ni los obreros ni los patronos parecen dispuestos a ceder.

Los obreros insisten en sus pretensiones del primer día, aumentadas luego por las excitaciones de los que salen gananciosos con que la huelga dure; y los patronos que cedieron en parte, aceptando las proposiciones del Sr. Alcalde, en vista de la actitud pertinaz de los obreros que no las aceptaron, se resisten ahora a entrar en tratos con ellos y renuncian a toda compostura.

Y ¿qué se ha sacado de la huelga?

Hasta la hora presente solo han sacado de ella los obreros, lo mismo que el negro del cuento, la cabeza caliente y los pies frios; o para hablar con más propiedad: la cabeza mareada y los bolsillos vacíos.

Tampoco los patronos han salido gananciosos, porque una huelga, sobre todo si se prolonga, trae la ruina del oficio; puesto que los parroquianos cansados de ser servidos defectuosamente, buscan en otra parte quien les sirva con regularidad.

Hemos procurado adquirir datos para formar una estadística de las pérdidas ocasionadas por la huelga y he aquí poco más o menos el resultado.

Declaróse la huelga hácia el 10 de Enero; a partir desde el día 11 y descontando los días festivos, y días en que por otras razones no se suele trabajar (como carnaval y semana santa), quedan 85 días de trabajo, que ha perdido cada huelguista.

Los obreros propiamente dichos que han seguido la huelga son unos 30, que ganaban jorna-

les de a 2'75 ptas. 2'50 ptas. 2'25 ptas. 2 ptas. ó 1'75 ptas. según su edad e instrucción en el oficio. Repartiéndolos igualmente entre estas 5 clases, y sumando el importe de sus jornales, resulta que en un día ganaban entre todos 67'50 ptas. Y durante la huelga, perdian diariamente *sesenta y siete pesetas y cincuenta céntimos*.

En los 85 días de trabajo comprendidos en la huelga, han perdido pues *cinco mil setecientas treinta y siete pesetas y cincuenta céntimos* o sean *mil ciento cuarenta y siete duros y medio*.

Descompuestos por clases, resulta lo siguiente:

Jornales a 2'75 ptas.	
Cada uno perdió 255'75 ptas. = Los	
6 perdieron	1402'50 ptas.
Jornales a 2'50 ptas.	
Cada uno perdió 212'5 ptas. = Los	
6 perdieron	1275'00 ptas.
Jornales a 2'25 ptas.	
Cada uno perdió 191'25 ptas. = Los	
6 perdieron	1147'50 ptas.
Jornales a 2 ptas.	
Cada uno perdió 170'00 ptas. = Los	
6 perdieron	1020'00 ptas.
Jornales a 1'75	
Cada uno perdió 148'75 ptas. = Los	
6 perdieron	892'50 ptas.
Total = Ptas.	5 737'50

Eso han perdido los obreros; advirtiendo sin embargo que han trabajado algo por cuenta propia ya en casa, ya en una especie de taller colectivo; pero el resultado ha sido tan mezquino como saben ellos mismos, y no hay que tomarlo en consideración. Sobre todo cada obrero teniendo a la vista la tabla precedente, podrá sacar la cuenta de su pérdida exacta y real.

Las pérdidas de los patronos son mas difíciles de calcular porque no disponemos de datos fijos como son los días y los tipos de jornal; pero desde luego salta a la vista lo siguiente:

1.º Que ellos han podido seguir trabajando, con o sin oficiales, y siempre han ganado su propio jornal de maestro.

2.º Que buena parte han podido dar salida a las existencias que tenían almacenadas, con motivo de las pocas ventas hechas este año, a causa de la crisis reinante.

3.º Que si bien por los dos conceptos anteriores no han tenido pérdidas, las han tenido en cambio por el tanto pº que les correspondía por la dirección del taller o por los materiales empleados; como también por los intereses del capital empleado y por los parroquianos que pueden haber perdido.

De todo lo cual resulta que la huelga es siempre una calamidad para obreros y patronos, y al fin proporcionalmente más perjudicial a los obreros que a los patronos.

Por esto los obreros inteligentes y verdaderamente conocedores de sus intereses, no la declaran jamás, a no ser como recurso extremo y cuando se han agotado todos los restantes medios de conseguir lo que desean.

Pedir una cosa a los patronos y pasar en seguida a la huelga, es un disparate colosal.

Vencidos! Vencidos!

Cuando se hacen negociaciones para solucionar una huelga, ni obreros ni patronos quieren ser *vencidos*.

El amor propio se opone a que hayamos de ser vencidos.

Aquí, en la huelga actual, que no sabemos como acabará, hay desde luego vencidos y vencedores.

Los vencidos no son los obreros o los patronos, sino los obreros y los patronos juntos.

Vencidos los obreros que han perdido sus jornales y la amistad de sus maestros y la paz de sus casas donde ha entrado tal vez la miseria.

Vencidos los patronos que han visto deshacerse sus talleres, y casi parados sus oficios.

Vencidos los obreros que poco instruidos para saberse defender, han creído que se emancipaban y adquirirían libertad, cuando eran esclavizados y unidos al yugo de una sociedad que les obliga a hacer lo que ellos no quieren, y les priva de hacer lo que quieren.

Vencidos los patronos que han perdido el amor que deben tener a sus obreros, y han visto desaparecer la unión que debe reinar entre todos.

Y quienes son los vencedores?

Los vencedores no son aquí los patronos, ni los obreros.

Los vencedores son ciertos políticos que deseados de adquirir votos, y tratando las cuestiones obreras con tan poco miramiento como suelen tratarse las cuestiones políticas, han apoyado las pretensiones de unos y otros fustigándoles para la lucha, en vez de llevarles a caminos razonables, en que se armonizaran la justicia y la paz.

Los vencedores son ciertos agitadores, que mientras excitan los obreros a luchar contra los patronos o contra la religión, les distraen para que no vean como ellos les sacan el dinero para vivir sin trabajar, y comen desahogadamente sobre las espaldas del obrero, fingiendo que miran por su bien. Hombres que sin huelgas y sin agitaciones obreras no podrían vivir; y mientras las huelgas arruinan a los patronos y sumen en la miseria a los obreros, ellos refuerzan su bolsillo, y aumentan sus ganancias, arrebatando las monedas del obrero bañadas con las lágrimas de las esposas y de las madres.

Estos han salido y salen triunfantes de las huelgas.

Pero ¿los obreros y los patronos?

Ni tienen necesidad de huelgas para entenderse, ni por lo regular sacan de ellas ventaja alguna.

EL SARGENTO FRANK.

Higo-forts

Barbaridats comercials.

1.ª—¿Sabeu que li hagué una temporada que certs politics de l'esquerra mos volien tirar dins sa guerra d'Europa?

Idò bono. Ara resulta que aqueis i altres politics de l'esquerra están convertits en *comisionistes* del govern francès per comprar dins Espanya generos, uns que son contrebando de guerra y altres que no.

Però lo pitjor no's això. Aqueis estimats fan una contracta amb es Govern francès. Llevors comanen dins Espanya els géneros, no donant als qui les han de fer o preparar ses matixes condicions que tenen contractades ells, i llevors quant los ho presenten se reneguen a admetrer-los ho si els fabricants o mercaders no les fan una baixa.

I axí el *comisionista* ditxós que cobra del govern francès per sa comissió, xupa llevò an els espanyols per sa rebaixa que les fa fer.

I altretant els pobres obrers son els qui hu paguen, perque ses bestretes valen igual, i lo qui ha de baixar-se es s'obra de mà.

I lo bo ès que aqueis *comisionistes* bravatjen d'amics del trebaiador!

2.ª—Sempre havia dit els francesos que sa causa de se guerra era Alemanya. I are resulta que els inglesos, sobre tot eis comercians, diuen ben clar que sa causa de sa guerra es Inglaterra mateixa, perque no volia que'l comers alemà li passàs davant, com ja li passava.

Per de pronte ja comensen a estar contents del resultat, perque encare que sa guerra s'aturàs are tot d'una, ells ja hi guanyarien molt. Vat-aquí lo que diu un:

...cualsevol que sia l'èxit de ses armes, el resultat del conflicte mos darà ventatjes i els negocis floriràn aquí mes que mai. Ja estàn destruïdes totes ses fàbriques de Bèlgica; els territoris més industrials i polents de França i de Rússia son estats devastats pe'ls exèrcits; Alemanya i Austria-Hungria quedaràn sense forces. Queden idò ses fabricas ingleses totes soles per donà basto an el món; i si poguessem conseguir que Espanya i Italia prenguessen part en sa guerra, axí es nostros dessiigs se lograrian mes facilment.

Que vos pareix? Vos fa sa mostra? Fins i tot se gaudeixen de sa ruina de ses seves aliades i planyen que noltros no'ns arruinem. ¡Ets inglesos!

¿Que hi deim d'En Romanones?

No se pot queixà d'es cas que li han fet per Mallorca en general.

Es comte de Romanones que té fama de viu s'haurà pogut fer càrec d'una cosa.

El poble mallorquí ès un poble bondadós i hospitalari que casi per instint fuig de tot lo que sien asprures i desatencions; i l'ha tractat a ell com a un hoste distingit que ès vengut a veure sa nostra terra. I res més.

No parlem de lo que hajen fet en obsequi seu les persones significades dins el partit lliberal, perque axò les tocava, i era natural que quedassen bé.

Però per lo demés, si es Comte cregués que ès cas que li han fet molts ès senyal d'adhesió a ses seves idèes i a sa seva política s'erraria de cap a peus.

A alguns pobles l'han rebut es Rectó i es Bal·le; i es ben bò de veure que ni es Rectó pot estar conforme amb ses tendències anticatòliques d'En Romanones, ni es bal·le, conservador a molts de llocs, pot esta conforme amb la seva política. An els banquets i recepcions hi ha haguts mesclats sempre elements que li tenien aquella atenció, no com a cap d'un partit lliberal, sino com a persona distingida que ha ocupats carrecs elevats en la nació espanyola, i per aquest sol fet los ha paregut digne de respecte.

En quant a la multitut sencilla i ben intencionada porem dir-ne dos dobbés de lo mateix. Ha volgut veure al comte de Romanones i s'es portada atentament amb ell.

Però el Comte no se pot fer s'ilusió d'haver despertats grans entusiasmes, perque els nostres conradors i obrers que no saben quinnes obres i actes puga haver fets En Roma-

nonnes pe'l be d'Espanya o pe'l be de la classe trebaiadora, tenen en camvi ben presents la curolla i pretensió del Comte d'enviar-los a lluitar a la guerra d'Europa en profit dels nostres veinats.

Per lo que atany a noltros que no som de cap partit, estàm conformes amb ses atencions que s'haien tengudes al hoste que ès vengu'; estaven an el seu punt: pero en quant a entusiasmes mos passa lo mateix que a la multitut, i pe'ls mateixos motius, i ès que no mos sabem entusiasmar.

ARGENT-VIU.

MAL EXEMPLE

Dos atlotets, de 10 a 12 anys, dimecres passat, duguent recapte de sabater, pel mig del carré s'escoblajaven d'aquesta o semblant manera:

—Mira company: Si es mestre o sa mestressa no mos volen donar lo que voldrem, més jornal del que gonyam, o mos fan cap injustici, los envestirem amb un guinavet o amb sa cutxilla, i cutxillada va i cutxillada vé.

—Amb això, un Amo, de molta anomanda a Mallorca, anava darrera darrera, escoltant les raons d'aquells dos entes; i los digné:

—Uei, atlots!.. aturau-vos. ¿A on anau?

—A ca Mestre'n Toni.....

—Que deieu ara? ¿qui vos ha ensenyat aquestes coses?

—Dèim que si es mestre no mos dona lo que voldrem li bastreurem amb sa cutxilla. Ell això no mos ho treim des cap, heu han dit es predicadors del miti de sa plassa des toros!

¿Que vos agrada sa mostra?..

Idò, anau voltros a donar mal exemple an els infants!..

* * *

Una vegada; aquella temporada que tenguèrem la desgracia de tenir a Inca uns quants suicidis, trobaren una nineta de pocs anys que provava de penjar-se amb una veta a la baula d'una porta.

Preguntada pels seus esglaiats pares perque feia allò, no trobaren més motiu de induïment que'l mal exemple que li havien donat al parlar de suicidis.

Ara mares de familia, en lloc d'enviar vostros fillets del cor a sa doctrina, enviant-los en aquell taverné *estradinari*, que, segons diu ell, los ensenyarà de ser homos... i tindre... mòstruos!!!..

Es Ca d'Inca.

Noves de Mallorca

PALMA

Centenari de Ramón Lull.

La Junta diocesana encarregada per organitzar les festes commemoratives d'aquest Centenari, seguint sos treballs.

Segons noticies derrereres, vèim que ha acor-

dat celebrar passat l'estiu, un Certàmen Catequístic.

Divenres passat se reuní també en l'Ajuntament se Comissió especial d'aquella Corporació, per dit centenari.

S'acordà que varies comissions nombrades al efecte visitin a ses Autoritats i Corporacions per reunir alguns objectes d'art per premis pel Certàmen lulià que tenen projectat.

Ademés acordaren suplicar als Srs. D. Miquel Marqués i D. Benet Pons, que componguen un himne lulià infantil.

Proposaren, finalment invitar al Rei Alfons XIII a que col·loqui sa primera pedra del monument en projecte, i també al Archiduc d'Austria D. Lluís Salvador a que asistesque a les festes del Centenari.

Sabem que amb motiu de aquest Centenari an el Cairo, s'ha publicat, en àrabe, la vida de nostros excels sabi i Màrtir. La mateixa obra s'ha publicada també en alemán i inglés.

En la «Gaceta de Madrid» acaba de publicar-se un decret del Ministeri d'Instrucció pública, reorganisant s'ensenyansa mercantil a ses escoles de Comers i establint-hi allà els graus elemental, mitjà i superior. Es grau elemental anirà precedit de s'ensenyansa de caràcter general i el grau superior se resoldrà en tres ramificacions especials que seràn: comercial, actuarial i consular.

Se anomenaràn Escoles Parciais de Comers ses que abarquín ademés ses assignatures del grau mitjà i Professionals aquelles escoles que contenguen al mateix temps, una o varies de ses seccions superiors especials.

Fa algunes setmanes, el jove pintor D. Bartomeu Ferrà fill del literat D. Bartomeu, s'ha donat a conexas an el públic de Palma, fent una exposició de les seves principals produccions artístiques.

Enterats per la premsa palmesana vèim que han causat agradabilíssima impressió, poguent-se així inaugurar al novell pincell del Sr. Ferrà nous èxits en la seva carrera que comensa, puis encara ès molt jovenet, que noltros coralment li dessitjám.

BINISALEM

El passat diumenge dia 18 d'Abril, tengué lloc en aquell poble s'inauguració solemne d'una secció d'Exploradors (Bois-Scouts.)

El dematí tenguèren Missa solemne celebrada pel Reverent Pàrroco, i en ella combregaren tots els exploradors. Al capvespre anaren a saludà a ses respectives autoritats locals, que los obsequiaren amb pastes i licors.

Es comité local dels Exploradors de Binisalem, ha quedat constituït en la forma sigüent: President honorari, Lioniu Sr. D. Enric Sureda; President, D. Melsiòn Quintana, Advocat; Secretari, D. Josep Julià, Capità d'Enginyers; Tresoré, D. Sebastià Cañelles, Notari; Vocals, D. Jaume Garcies; D. Bartomeu Villalonga i D. Juan Nadal. Son instructors, D. Bartomeu Oliver i D. Josep Sastre, Mestres nacionals.

S'enhorabona a dita Entitat de cultura per la juvenut.

Ecos de Ca-nostra

PER LA FESTA DEL PEDAL.—Hi ha gran entusiasme an els centres ciclistes d'aquesta localitat per assistir a la Festa del Pedal que la societat "Veloz Sport Balear," ha organitzada pel demà, dia 2 de maig, a la possessió de "Son Company," del Marqués de Zayas.

A les 10 i mitja se celebrarà a dita possessió una missa pels concorrents a la festa.

D'Inca e-hi aniràn més d'un centenar de pedalistes, dividits en tres estols.

MALALTA GREU.—Està viaticada amb una mica de millorança, D.ª Antonia Calafat i Morell, mare del Procurador Sr. Rotger que, com dèim a la secció corresponent, acaba de perdre el seu pare polític.

Dessitjant, si plau a Deu, son pronte restabliment.

VAGA DE FUSTERS.—Diumenge passat se deia que dilluns e-hi hauria vaga general per solidaritat en sos fusters; però quant ses montanyes pariren sols en feren uns quants sabaters, que, com tothom sab, sempre los cau bé fe *dilluns*, afagint-hi alguns campers que no porien fer feina pel mal-temps: total una xexantena que's passajaven amb actitud pacífica, tenguent a la Guardia civil que les parava l'ui.

Dimars feren un mití a la plassa des toros presidint un company palmèsà i actuant de delegat de l'autoritat D. Pere Dupuy.

Entre altres coses, en Marroig digué que la qüestió social se componia d'exploitadors i explotats. Que'ls mestres eren els explotadors. (Però els mestres ¡oh invicte Marroig! ja no volen explotar pus vostros xotets de cordeta. Donau-los feina vos.) Desafià i retà a una polèmica al President de una societat i a un que vesteix caputxa, fent constar que no tenguessen por a sa forsa bruta, que los retien amb so canó de sa gargamella (¡Jesús quins pulmons deu tenir en Marroig!) Digué a les mares que no enviassen als seus fills a sa doctrina Cristiana sinó a ca-seva i los ensenyaria la qüestió social i d'esser homos..... (En Marroig la coneix a la qüestió social. Feis comptes que ha tirat diners sa vaga an els pobres treballadors sens tenir caixa de resistència, quant no hi ha feina, i mils de obrers han vengut de les nacions en guerra i tots els del món callen per no està pitjor.)

El Company que presidia s'encarà amb el Papa, que totes les nacions veneren, traguent arguments més veis que's pastà que deu llegir a qualche llibrot ben fondo (¡Pobre Iglesia catòlica! està que bamboletja amb aquests discursassos....) Ademés aconsejà a les esposes dels vaguistes que quant no tenguin pa investissen amb un punyal o revolver an es patrons. (Ai!.. ai! que fa pò....)

Ara en serio: Potser que qualcú's pensi que noltros estam contra els obrers, i no es vè. La seva causa mos és molt simpàtica; però aquí ja s'atenta a s'ordei se ataca a la Religió, encara que'n raons foradades, i en aqueix cas nosaltres estam contra aqueixes tendències, no contra els pobres obrers que los duen enganyats i que estimam amb tota l'ànima.

NOCES.—El dia del Patrocini de San Josep, a la Parroquia de Pollensa, s'uniren amb laçada matrimonial nostro distingit amic D. Josep Siquier, Missè i Secretari del Ajuntament i la simpàtica i virtuosa senyoreta D.ª Maria Ribas Serra, f a del difunt notari d'aquella vila.

Apredinaren a la novia el Sr. Balte de Pollensa D. Guíllerm. Rotger i D. Pere Josep Serra, Secretari judicial d'aqueix partit. El noví va esser apadrinat pel seu tío D. Leonard Siquier i son germà D. Nicolau, Hezienat.

Benei l'unió Mossen Mateu Alzamora.

Enviam l'enhorabona als desposats, desitjant-los tota classe de prosperidats en lo nou estat de vida.

ALTRA MALALTA.—També està viaticada D.ª Maria Coll mare de Mossen Jaume Salas, no essent el seu estat gens satisfactori.

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostro mercat			
Bessó	a	91'00	el quintá.
Blat	a	23'50	la cortera.
Xexa	a	22'00	id.
Sivada	a	11'15	id.
Id. forastera	a	10'50	id.
Ordi	a	10'50	id.
id. foraster	a	10'00	id.
Faves pera cuinar	a	27'00	id.
id. ordinarias	a	19'50	id.
id. per bestia	a	19'00	id.
Blat de les Indies	a	17'50	id.
Fasols	a	36'00	id.
Monjetes de confit	a	48'00	id.
id. Blanques	a	45'00	id.

MOVIMENT DE POBLACIO

NAIXAMENTS

Dia 25.—Bartomeu Figuerola i Mateu fill de Antoni i de Maria.

—Miquel Gual Escarrer, fill de Jaume i de Catalina.

DEFUNCIONS

Dia 29.—Antoni Esteva i Massanet, de 75 anys casat mort a conseqüència de asistolia.

† NOSTROS AMICS DIFUNTS

A l'edat de 87 anys, confortat amb los Sagraments de la Iglesia, ha mort a la vila d'Esporlas l'Amo'n Jaume Nadal i Bosch, pare de Sor Alberta, que tans d'anys convisqué entre nosaltres, i sogre del amic D. Antoni Rotger.

Era un amo ple d'honradesa i cristianisme a l'antiga husansa.

Enviam a Sor Alberta, al Sr. Rotger i s'esposa D.ª Catalina i demés familia, nostro planyivol condol, desitjant que molts d'anys puguin pregar per l'ànima del estimat pare, a qui tendrem present en nostres oracions.

FUNCIONS RELIGIOSES

A SANT DOMINGO

Festa de les rosès dedicada a Nostra Senyora del Rosari.

Dia 1 de Maig, entrada de nit Completes solemnes per la Comunitat de la Parroquia.

Dia 2, a les 9 i mitja. Tercia cantada i enseguida ofici major amb sermó pe'l Rnt. P. Pere J. Cerdà Superior de Franciscans.

A les tres de la tarde, vespres cantades, processó per la vila, i a l'arribada, plática pel meteix orador del mati.

A les 7 i mitja del mati, tot el més de maig, se farà la devoció del Mes de Maria.

A LA PARROQUIA

La devoció del Mes de Maria se farà a les 7 del mati durant una missa i entrada de fosca amb solemnitat.

A SANT FRANCESC

Devoció del Mes de Maria a les 5 durant una missa i a les 7 el temps d'un'altra missa. Entrada de fosca amb solemnitat.

Els diumenges i dies Festius se farà l'exercissi resat a la missa de les 8, i a capvespre a l'hora acostumada.

Tip. Durán.—Inca.

PLANCHADO

ALEMÁN

Se lavan y planchan, **Cuellos, Puños y Camisas** Preferimos se entreguen las prendas sucias o sea sin lavar

Precios { Cuellos todas las formas a 10 céntimos uno.
Puños id, id. a 10 céntimos par.
Camisas de 20 a 40 céntimos según forma.

Sucursal en Inca=Sastrería y Camisería de **FLORENCIO PRAT**=Mayor, 6, 8, 10=P, del Sol, 1 y 2,